

ת"פ 58004/03/19 - מדינת ישראל נגד א.ג. מגה סרוויס בע"מ, איתי גלעדי, אורית טיבי אירן

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 58004-03-19 מדינת ישראל נ' א.ג. מגה סרוויס בע"מ ואח'

ת"פ 50747-11-18 מדינת ישראל נ' א.א.צבר

פתרונות לארועים בע"מ ואח'

בפני כבוד השופט אורן שגב

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד אנטואנט חניה

נגד

הנאשמים

א.ג. מגה סרוויס בע"מ

2. איתי גלעדי

ע"י ב"כ עוה"ד איה שריק מטעם הסניגוריה

הציבורית

3. אורית טיבי אירן

ע"י ב"כ עוה"ד סגל מלמיליאן מטעם הסניגוריה

הציבורית

גזר דין

1. ביום 23.06.20 הורשעו הנאשמים 2 ו- 3, על פי הודאתם, בעובדות המיוחסות להם בכל אחד משני כתבי האישום שהוגשו בתיקים ת"פ 58004-03-19 ובת"פ 50747-11-18 כדלקמן:

כתב האישום בתיק ת"פ 58004-03-19

אישום ראשון

הפרת חובת הפיקוח של נושא משרה ואי מניעת ביצוע עבירה - עבירה לפי סעיפים 2 + 20 + 21 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996 (16 יחידות עבירה).

אישום שני

אחריות מנהל לביצוע עבירה שנעברה ע"י התאגיד - עבירה לפי סעיפים 2(א) + 14 + 15 לחוק שכר מינימום, תשמ"ז-1987 (19 יחידות עבירה).

אישום שלישי

הפרת חובת פיקוח של נושא משרה בתאגיד - עבירה לפי סעיפים 26 + 25(ב1)(1) לחוק הגנת השכר, עמוד 1

התשי"ח-1958 (19 יחידות עבירה).

אישום רביעי

הפרת חובת פיקוח של נושא משרה בתאגיד - עבירה לפי סעיפים 24 + 33א (2) ו- 38 לחוק עבודת נוער, תשי"ג-1935 (10 יחידות עבירה).

2. ביום 16.11.21 התקיים בפניי דיון במהלכו הגישה ב"כ המאשימה טיעונים לעונש בכתב (מא/1).

3. **להלן, בתמצית, טיעוני ב"כ המאשימה:**

(א) יש לראות בכל אחד מ-4 האישומים כ"אירוע" אחד נפרד ולכן, בהתאם, יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אחד מהאירועים המיוחסים לנאשמים, בהתחשב במספר העבירות, וזאת כפי שנפסק בע"פ (ארצי) 12602-03-20 **מדינת ישראל נ' באר הנדסה אזרחית בע"מ**.

(ב) ביחס לאישום הראשון

(1) הערך המוגן שנפגע מביצוע העבירות הוא שמירה על זכויות קוגנטיות של עובדי כוח אדם והגנה מפני ניצולם לרעה. מדובר בעובדים מוחלשים הנתונים לסיכון מוגבר לניצול ולשלילת זכויות, מקום בו קבלן השירות או קבלן כוח האדם חדל מלפעול, ומכאן החשיבות בפיקוח שיבטיח את תנאי עבודתם (בג"צ 450/97 **תנופה שירותי כח אדם ואחזקות בע"מ - אלי ישי שר העבודה והרווחה**, פ"ד נב(2) 433 (27.05.1998) וכן ע"ע (ארצי) 520/09 **אופקים א.ג. בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה** (17.10.2010)).

(2) מדובר בעבירות בעלות אופי כלכלי ולכן על העונש להיות מרתיע מבחינה כלכלית, וזאת ע"י הטלת קנסות גבוהים שתכליתם להפוך את העבריינות בתחום זה לבלתי משתלמת.

(3) ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, מדובר בעבירות חמורות. הנאשמים 2 ו-3 שימשו כמנהלים פעילים ורשומים בנאשמת 1, הפרו את חובת הפיקוח ולא עשו כל שביכולתם כדי למנוע את ביצוע העבירה ע"י הנאשמת 1.

(ג) ביחס לאישום השני

(1) הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות הוא הבטחת שכר מינימום לעובד על מנת לאפשר לו קיום בכבוד מפירות עמלו שיענה על צרכיו הבסיסיים. מדובר על ערך חברתי שנועד בין היתר לצמצם את מעגל העוני לצמצם פערים חברתיים, לעודד עבודה ולקדם שוויון (בג"צ 3512/04 **מיכל שזיפי נ' בית הדין הארצי לעבודה ואח'**).

(2) באשר לנסיבות ביצוע העבירה, מדובר בעבירה חמורה - אי תשלום שכר מינימום ל-13 עובדים, בני נוער בגילאי 16, להם לא שולם שכר כלל במסך מספר חודשים ובמועדים שונים.

(ד) ביחס לאישום השלישי

(1) הערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות הוא תשלום שכר העובד במועדו. מדובר בעבירה על חוק מגן שבא להגן על הליבה של התמורה המוענקת לעובד כגמול לעבודתו - שכר העבודה. חוקי המגן קובעים זכויות סוציאליות מינימליות לעובדים ומדובר בכח חיוני לעובדים שאין אפשרות לוותר עליו (דב"ע 3-237/97 **עזרא שמואלי ואח' נ' מדינת ישראל** (28.08.01)).

(2) מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, מדובר בפגיעה חמורה לנוכח כמות האישומים והעבירות המיוחסים לנאשמים - 19 במספר, ופגיעה בבני נוער שכל רצונם לכלכל את עצמם. מדובר באוכלוסייה חלשה שיש למנוע את ניצולה מצד מעסיקים.

(ה) ביחס לאישום הרביעי

(1) הערך החברתי שנפגע הוא חוק מגן נוסף - חוק עבודת נוער, שמטרתו לעגן את זכויותיהם של בני נוער עובדים ולמנוע את ניצולם, לשמור על בריאותם ועל זכותם להתפרנס בכבוד. מטרת החוק היא לאזן בין רצונם של בני נוער לכלכל את עצמם לבין שמירה מפני ניצולם מצד מעסיקים (ע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ נ' מדינת ישראל).

(2) ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, הנאשמים 2 ו-3 הפרו את חובת הפיקוח על נאשמת 1 שהעסיקה את 7 בני נוער בשעות לילה מאוחרות האסורות על פי חוק, תוך פגיעה קשה בזכויותיהם ובבריאותם.

4. אשר למתחמי הענישה, טענה המאשימה כדלקמן:

ביחס לאישום הראשון

(א) העונש הקבוע בחוק לנושאי משרה עומד על קנס מקסימלי בסך של 29,200 ₪ לכל יחידת עבירה, והמאשימה סבורה כי מתחם הענישה ההולם הוא בין 30% ל- 40% מגובה הקנס המקסימלי, וזאת לנוכח חומרת העבירה והפגיעה בערך החברתי המוגן - היקף העובדים שסופקו למזמינות שונות.

(ב) לאחר שנשקלו הנסיבות לקולא, וביניהן, היעדר עבר פלילי לנאשמים 2 ו-3, הודאתם והחיסכון בזמנו השיפוטי של בית הדין, המאשימה עותרת לעונש ספציפי לכל אחד מהנאשמים 2 ו-3 בסך של 163,520 ₪.

5. ביחס לאישומים השני והשלישי

(א) העונש המקסימלי הקבוע בחוק הוא מאסר או קנס בהתאם לסעיף 61(א)(4) לחוק העונשים בגובה 226,000 ₪ לכל יחידת עבירה. מתחם העונש ההולם הוא בין 30,000 ₪ ל- 90,000 ₪ וזאת לנוכח חומרת העבירה והפגיעה בערך החברתי המוגן ומספר העובדים שלהם לא שולם שכר מינימום.

(ב) לאחר שנשקלו הנסיבות לקולא, כאמור לעיל, המאשימה עותרת לקנס ספציפי בגובה 80,000 ₪ לכל אחד מהנאשמים 1 ו-2.

6. ביחס לאישום הרביעי

(א) העונש המקסימלי לעבירה הקבוע בחוק הוא מאסר שנה או קנס בגובה 150% מהקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לאותה עבירה, קרי: 43,800 ₪ ליחידת עבירה. מתחם העונש ההולם הוא בין 30% ל- 40% מגובה הקנס העונשי המקסימאלי וזאת לנוכח חומרת העבירה והערך החברתי שנפגע.

(ב) המאשימה עותרת לקנס ספציפי בגובה 153,300 ₪ לכל אחד מהנאשמים.

7. סה"כ עתרה המאשימה לקנס בגובה 396,520 ₪ עבור כל אחד משני הנאשמים.

8. בנוסף, טענה, כי יש לחייבם לחתום על כתב התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו למשך 3 שנים ממועד מתן גזר הדין בגובה הקנס העונשי המרבי הקבוע בחוק לצד כל אחד מהעבירות בהן הורשעו, ולקבוע כי יוטלו עליהם ימי מאסר בגין אי תשלום הקנסות העונשיים, בהתאם לסעיף 71 לחוק העונשין, ימי מאסר בגין אי חתימה על כתב ההתחייבות, לפי סעיף 74 לחוק העונשין.

כתב האישום בתיק ת"פ 50747-11-18

מדינת ישראל נ' א.א. צבר פתרונות לאירועים בע"מ ח.פ. 515380079

9. הנאשמת 1 הואשמה בעבירה של עיסוק כקבלן כח אדם ללא רישיון מאת השר - עבירה על סעיפים 2(א) + 20(ב) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, התשנ"ו-1996 (4 יחידות עבירה).

10. הנאשמים 2 ו- 3 הואשמו בעבירה של הפרת חובת פיקוח של נושא משרה - עבירה לפי סעיפים 2(א) + 20 + 21 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996 (4 יחידות עבירה).

11. הערך המוגן בעבירות בהן הורשעו הנאשמים הוא שמירה על זכויות קוגנטיות של עובדי כח אדם והגנה מפני ניצולם לרעה.

12. מדובר בעבירות חמורות והעונש הקבוע בחוק ביחס לעבירה שביצעה הנאשמת 1 הוא 14,400 ₪ ולכל אחד מ-2 הנאשמים 2 ו-3 - 29,200 ₪ לכל יחידת עבירה.

13. מתחם הענישה ההולם הוא בין 30% ל- 40% מגובה הקנס המקסימאלי, וזאת לנוכח חומרת העבירה והפגיעה בערך החברתי המוגן.

14. לאחר שנשקלו הנסיבות לקולא, וביניהן, היעדר עבר פלילי לנאשמים 2 ו- 3, הודאתם והחיסכון בזמנו השיפוטי של בית הדין, המאשימה עותרת לעונש ספציפי לנאשמת 1 בגובה 20,160 ₪ ולכל אחד מהנאשמים 2 ו- 3 בסך של 40,880 ₪.

15. בנוסף טענה, כי יש לחייב את הנאשמים לחתום על כתב התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו למשך 3 שנים ממועד מתן גזר הדין בגובה הקנס העונשי המרבי הקבוע בחוק לצד כל אחד מהעבירות בהן הורשעו ולקבוע

כי יוטלו עליהם ימי מאסר בגין אי תשלום הקנסות העונשיים, בהתאם לסעיף 71 לחוק העונשין, וימי מאסר בגין אי חתימה על כתב ההתחייבות, לפי סעיף 74 לחוק העונשין.

16. ב"כ הנאשמים 2 ו- 3 טענו לעונש.

17. **ב"כ הנאשם 2** ביקשה להגיש חוות דעת פסיכו-סוציאלית מטעם ד"ר גילי תמיר וזו הוגשה וסומנה (נא/1). מטעמים הקשורים בצנעת הפרט, לא אביא את תוכנה של חוות הדעת.

18. ד"ר תמיר העידה בפניי וטענה בתמצית, כי הנאשם 2 הופנה אליה מטעם הסנגוריה הציבורית וכי תחום התמחותה הוא ליווי אנשים בהליכים פליליים תוך חיבור בין ההיבט העברייני וסוגיות של מיצוי זכויות במוגבלויות.

19. עוד הוסיפה, כי כבר בשלב מוקדם היתה התרשמות שתיק זה חריג ושהנאשם 2 חריג מבחינת נסיבות חייו וריבוי אירועים טראומטיים שהובילו לקיומה של התמודדות נפשית, כפי שפורט בהרחבה בחוות הדעת שלה.

20. ד"ר תמיר העידה כי מאז חודש יולי 2021 היא מסייעת לנאשם 2 מעבר לדרישות התפקיד לנוכח המורכבות שהיא נחשפה אליה באופן ישיר מהמסמכים שהוצגו בפניה ונבדקו על ידה וע"י גורמי טיפוליים נוספים, לרבות התייחסות של שירות המבחן בתיק תעבורה בו הנאשם 2 מעורב.

21. נסיבות חייו של הנאשם 2 מורכבות והוא מוכר כבעל נכות נפשית צמיתה במל"ל. במהלך שנת 2021 הוא נמצא לראשונה בחייו בהליך שיקום משמעותי המיועד לאנשים הסובלים מלקות פסיכיאטרית. הליך השיקום עדין ובמקרים רבים ההתמודדות הנפשית מקשה על התמדה בהליך שיקום.

22. לנאשם נכות נפשית בגובה 40% והמשמעות היא פגיעה משמעותית בכושר ההשתכרות עם השפעה על השדה התפעולי, תעסוקתי, החברתי והנפשי ללא הטבה ניכרת בסימנים הקליניים מטיפול תרופתי, שניתן לו.

23. לשאלת בית הדין, השיב הנאשם 2 כי הוא עובד בערוץ תקשורת כחלק מהליך השיקום שלו בליווי עו"ס תעסוקתי, וד"ר תמיר הוסיפה כי מדובר בתעסוקה מלווה על ידי עובד סוציאלי כחלק מהליך שיקום, המיועד למתמודדי נפש מטעם משרד הבריאות.

24. ד"ר תמיר הבהירה, כי הגיעה להעיד משום שקיים חשש משמעותי שענישה קונקרטיית בדמות קנס כספי גבוה, תוביל לקטיעת ההליך השיקומי של הנאשם 2, להגברת גורמי הסיכון שעמדו בבסיס ביצוע העבירות ולנסיגה במצבו הנפשי.

25. בהתייחס לעבירות שבהן הורשע, הנאשם 2 הודה בביצוען, קיבל אחריות ומסביר, גם מבלי להתלות בלקות הנפשית, שבתקופה הזו, בדומה לתקופה נוספת בחייו, בה הסתיימו נישואיו הראשונים, בגלל מצבו הנפשי הוא לא היה פנוי כלל לראות את הזולת, את צרכיו ואת חובתו כלפי האחר. ד"ר תמיר ביקשה להדגיש את העובדה כי תופעה זו כבר התרחשה בעבר גם כלפי בני משפחתו בתקופה שחווה משבר נפשי, עקב גירושיו.

26. כאמור וכמפורט בחוות הדעת, תוצאות המשבר הזה, הן ניתוק ארוך מביתו הצעירה מנישואיו הראשונים, נתק שהוא לא הצליח להתגבר ולגשר עליו ומדובר בדפוס מוכר אצלו לפני המעשים בהם הורשע על פי הודאתו מושא שני כתבי האישום.

27. לטענתה, ענישה שיקומית גם אם ממושכת, בדמות של"צ, וצו מבחן ארוך, יכולה להועיל הרבה יותר ולהפחית את הסיכון להישנות עבירות וכי שירות המבחן התרשם באופן דומה מהנאשם 2 ומהליך השינוי בו הוא מצוי בשנה האחרונה. עוד הוסיפה כי שאם בית הדין יבחר לבחון אפשרות זו ואת התאמתו לתוכנית של"צ, היא מעריכה כי הוא יימצא מתאים.
28. הנאשם 2 נטל אחריות לאורך השנה האחרונה על היבטים רבים בחייו, ועוסק תוך התמקדות בעצמו, מבלי להשליך על הצד השני. עוד הסבירה כי מבחינת הליך שיקום, הגורמים הטיפולים בוחנים 3 פרמטרים: תעסוקתי, טיפולי וכלכלי וכי כמי שמלווה הרבה מאוד אנשים שנקלעו למצבי חובות או להתנהלות כלכלית לקויה ובחרו בדרכי התמודדות לא אדפטיביות, הליך השיקום חייב לכלול גם שיקום כלכלי וגם שיקום תעסוקתי וזאת בנוסף לשיקום הטיפולי המקובל.
29. במקרה הזה, הוסיפה, הנאשם 2 עונה על שלושת השדות וקטיעת הליך זה, הינה עוול ולא תשרת את האינטרס החברתי.
30. לשאלת בית הדין הוסיפה, כי כיום מקור הכנסתו של הנאשם 2 בקצבת נכות מהמל"ל בגובה כולל, לאחר ניכויים, של כ- 3,500 ₪, וזאת לפני שהמל"ל מקזז את המזונות בהם הוא חייב בגין בנו הקטין, בסך 1,200 ₪.
31. הנאשם 2 הוסיף, כי בעבודתו השיקומית הוא משתכר שכר מינימום שעתי בסך 29 ₪ והוא עובד בהיקף משרה של כ-75% מטעמי שיקום. עוד העיד, לשאלת בית הדין, כי הוא מתגורר בקיבוץ שפיים ולא משלם שכר דירה מאחר והוא נכה ומתגורר בצמוד לאחיו לאחר שאביו נפטר.
32. ד"ר תמיר הוסיפה, כי גם כשמוטל קנס, הוא מבוסס על הנחה שההכנסות תשארנה דומות לאורך כל תקופות השנה ואולם במקרה זה, מדובר באדם עם נכות נפשית ויכול להיות שבעתיד הוא יקלע לאפיזודות דיכאוניות, שבמהלכן הוא לא מסוגל לצאת לעבודה.
33. הנאשם 2 הוסיף, כי מעבר לטיפול תרופתי, הוא גם בטיפול תרפויטי, ולשאלת בית הדין השיב, כי מאז שנפרד מהנאשמת 3, שהיתה בת זוגו, הוא לא עבד במשך שנה וחצי כי סבל מדיכאון. עוד הבהיר, לשאלת בית הדין, כי הוא נפגש בתדירות של פעם בחודש עם הפסיכיאטר המטפל בו.
34. ד"ר תמיר הוסיפה, כי הפנתה את הנאשם לבית הילה מטעם משרד הרווחה, שמתאים למי שעברו פגיעה כמתוארת בחוות דעת. הנאשם 2 עבר הליך אבחון וממתין לתחילת טיפול. עוד הוסיפה, כי ידוע לה שבעבודה שבה הוא עובד, יש תקופות שבהן יש ירידה משמעותית, בעיקר בקיץ וזאת מכיוון שמדובר בערוץ הספורט, שם הוא עובד כעובד כללי, מעמיס משאיות, סוחב מצלמות, עוזר לצלמים. מדובר בעבודה לא מקצועית ומותאמת.
35. ב"כ הנאשם 2 ביקשה להוסיף לכל האמור לעיל, כי היא מצטרפת לכל הטענות המשפטיות שהועלו ע"י ב"כ הנאשמת 3 והגישה לב"כ המאשימה ולבית הדין את המסמכים הבאים: תעודת נכה והסדר נושים לפי חוק חדלות פרעון. בהקשר זה הדגישה כי הנאשם 2 אינו פושט רגל, אלא עבר שיקום כלכלי והגישה מסמכים בעניין (נא/2).
36. עוד הוסיפה, כי החקירה הסתיימה בשני התיקים בחודש נובמבר 2016 וכי מדובר על שיהוי של כשנתיים וארבעה חודשים בהגשת כתב האישום.

37. ב"כ הנאשם 2 סיימה דבריה בבקשה כי המלצותיה של ד"ר תמיר תאומצנה.

38. **ב"כ הנאשמת 3** טענה לעונש ופתחה בכך, שלאור החלטת בית הדין לבטל את כתב האישום כנגד הנאשמת 1 בתיק 58004-03-19, יש לזכות את הנאשמים בתיק זה, שהרי עבירה של הפרת פיקוח חלה מקום בה החברה עברה עבירה. עוד הוסיפה, כי הנאשמים אמנם הודו בביצוע העבירות המיוחסות להם, ואולם זה היה לאחר שהנאשמת 3 קיבלה הבטחה, כך לדברי הנאשמת 3, מב"כ המאשימה, לפיה כל ההודאות הן פורמליות והיא תתחשב במצב המשפחתי והנפשי הנאשמת 3.

39. הסניגורית המשיכה וטענה, כי קיים שיהוי בהגשת כתבי האישום לאור העובדה שהחקירה הסתיימה בשני התיקים בשנת 2016 ולא בוצעו פועלות חקירה מאז ואילו כתבי האישום הוגשו בשיהוי של כשנתיים ושנתיים וחצי, בהתאמה, מסיום החקירה. בהתאם להנחיות היועמ"ש, הוסיפה, מרגע שהתביעה לא מגישה את כתב האישום תוך שנה היא לא יכולה להגיש את זה אחרי זה היא צריכה לפנות ליועמ"ש. עוד הוסיפה בהקשר זה, כי יש לקחת בחשבון את השיהוי במסגרת קביעת העונש שכן לא מדובר בעובדה טכנית בלבד.

40. עוד הוסיפה, כי הנאשמים 2 ו- 3 היו זוג נשוי בזמנים הרלוונטיים לעבירות ונקלעו לחובות כספיים גבוהים. בנוסף, הם הורים לילד שמוכר על ידי המלל כנכה בשיעור של 188%. כתוצאה מהנזקים הכלכליים, היחסים בין בני הזוג עלו על שרטון, הם התגרשו ונשארו חסרי כל באופן ששניהם עברו הליך של פשיטת רגל.

41. הנאשמת 3 ביקשה לטעון לעונש וטענה כי היא בת 50, ומאז שנפרדה מהנאשם 3, היא בזוגיות ומגדלת את הבן המשותף שלה ושל הנאשם 2, כאם יחידנית. עוד הוסיפה, כי היא מקבלת מהמוסד לביטוח לאומי קצבת תלויים בגובה ₪ 940 כנגד מזונות שנפסקו לה במסגרת צו הגנה.

42. הנאשמת 3 טענה כי אינה עובדת ואינה יכולה לעבוד בשל מצבו הרפואי של בנה, המצריך השגחה מלאה וטיפול במשך כל שעות היממה. בהקשר זה שבה וציינה כי אבי הילד - הנאשם 2 - אינו מעורב בגידולו.

43. בהקשר למצבה הכלכלי ציינה כי היתה בפשיטת רגל 4 שנים ונזרקה מהבית בו התגוררה עם הנאשם 2 בשפיים. כיום, ציינה, היא גרה בפרדס חנה בדירת 2 חדרים קטנה שרכשה מכספים שבנה הנכה זכה בתביעת ביטוח וכי עם הגיעו לגיל 18 יועבר הרישום על הבית על שמו. בגין דירה זו היא חייבת ₪ 400,000 כהלוואה שנטלה מאדם פרטי.

44. עוד ציינה כי לפני המפולת, כהגדרתה, עבדה כסמנכ"ל שיווק, אך כאמור לעיל, אינה יכולה היום לחזור לשוק העבודה מהסיבות שפירטה לעיל, והיא מתקיימת היום מקצבת נכות של הבן בסך ₪ 4,000, מהבטחת הכנסה בגובה ₪ 1,800 ומקצבת תלויים בגובה ₪ 940.

45. עוד הוסיפה כי מלבד הבן הקטין, יש לה 2 ילדים גדולים. אחד מהם בן 27, סטודנט לרפואה באוניברסיטת ירושלים שמקבל סיוע כלכלי מהמדינה, ובת בת 22, סטודנטית למדעי המחשב שמתגוררת עמה ושמסייעת לה לטפל בבן הקטין. לימודי הילדים הגדולים, הוסיפה, ממומנים ממלגות.

46. ביחס למצבה הבריאותי, ציינה, כי מצבה הנפשי אינו טוב וכי לפני מספר שנים עברה תקיפה מינית בעבודה מצד הממונה עליה. הוגשה תביעה לביה"ד לעבודה והתיק הסתיים בפשרה. מאז לדבריה לא חזרה לעצמה והיא נעזרת בכדורים פסיכיאטריים, אם כי היום אינה מטופלת תרופתית כיוון שאין לה כסף או זמן ומעדיפה שלא

לקחת טיפול תרופתי בגלל השפעות הלוואי שיש לכך עליה בתחומים שונים, והצורך שלה להיות ערנית כדי לטפל בבן שלה. ביחס לבן הקטין הוסיפה, כי הוא עבר תקיפה מינית בבית הספר.

47. עוד הוסיפה, כי אינה יכולה לשלם קנס כספי כי אין לה מקורות הכנסה מעבר לתמיכה הכלכלית שהיא מקבלת מהמוסד לביטוח לאומי. לשאלת בית הדין הוסיפה, כי הפעם האחרונה שהשתכרה היתה בשנת 2016 וכי מפאת מצבם הבריאותי של הבן ושל אביו - הנאשם 3, לא יכול להיות שיפור במצבה התעסוקתי ומכאן גם במצבה הכלכלי.

48. עוד הוסיפה, כי הנאשם 3 נפגש עם בנם, כיום בן 10, במרכז קשר למשך 1/2 שעה בשבוע וכי לאחרונה נאמר לה בבית הספר כי הוא חייב טיפול פסיכולוגי דחוף וכן נזקק לשורה ארוכה של טיפולים משלימים, לרבות: קלינאית תקשורת ופסיכולוגית.

49. ב"כ המאשימה ביקשה לחקור את הנאשמת 3, ובמסגרת חקירתה שאלה אותה מדוע, אם הבן הקטין נמצא במסגרת חינוכית במשך שעות היום, היא מנועה מלחזור לשוק העבודה, והנאשמת 3 השיבה, כי: "שנה קודם הוא ישב בבית עם התמוטטות נפשית קשה והיה מועמד מספר פעמים לאשפוז. הוא נכנס לבית ספר מיוחד בשנת לימודים קודמת ונכנסנו לשנת קורונה. המצב היום שהוא בהתאקלמות לא בכל יום הוא רוצה ללכת לבית הספר. אני לוקחת אותו לבית הספר בתחבורה ציבורית שלוקח לי כשעתיים להגיע לבית הספר. זאת נסיעה של כמעט שעה לכל כיוון בתחבורה ציבורית או שאני נעזרת במונית אם אין לי ברירה. אז במהלך היום אני כל היום בשירות הילד" (עמ' 11 לפרוטוקול הדיון מול שורה 29 ואילך).

50. ביום 22.11.21 הגישה ב"כ הנאשמת 3 מסמכים בתמיכה לטענות שהועלו במהלך הטיעונים לעונש וביום 09.12.21 הגישה ב"כ הנאשם 2, במעטפה חתומה, מסמכים נוספים בנוגע למצבו הנפשי של הנאשם, אשר מטעמים של הגנה על צנעת הפרט, לא יפורטו בגזר הדין.

דין והכרעה

51. אקדים ואציין, כי אין בדעתי להתייחס לטענת ההגנה הנוגעת לשיהוי בהגשת כתב האישום, שכן טענה זו עלתה לראשונה במסגרת הטיעונים לעונש, מבלי שניתנה למאשימה הזכות להגיב על כך, וזאת משום שסוכם על הסדר לפיו הנאשמים יודו, יורשעו בעבירות המיוחסות להם ויטענו באופן חופשי לעונש.

52. כך או כך, בשים לב לתוצאה אליה הגעתי בנוגע לעונש שיש להטיל על הנאשמים 2 ו-3, ממילא הדיון בטענה זו מתייתר, והכל כפי שיפורט להלן.

53. אקדים ואציין, כי תיק זה הנו אחד התיקים הקשים בהם נתקל ביה"ד בשנים האחרונות, מבחינת נסיבותיהם האישיות החריגות של הנאשמים. נסיבות אלה הובילו אותי למסקנה, כי חרף חומרת העבירות שהנאשמים הורשעו על פי הודאתם בביצוען, וחרף ריבוי, זהו המקרה בו מן הראוי לחרוג ממתחמי הענישה ולא להטיל על הנאשמים עיצום כספי כלל, אלא להסתפק בהטלת קנס מותנה מרתיע, והכל כפי שיפורט להלן.

54. באשר לערכים החברתיים המוגנים בתיק זה, לא ניתן להקל ראש בחומרת העבירות בהן הורשעו הנאשמים בארבעת האישומים שבכתב האישום:

הפרת חובת הפיקוח של נושא משרה ואי מניעת ביצוע עבירה של עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון מאת השר (16 יחידות עבירה); אחריות מנהל לביצוע עבירה שנעברה ע"י התאגיד - אי תשלום שכר מינימום (19 יחידות עבירה); הפרת חובת פיקוח של נושא משרה בתאגיד בגין אי תשלום שכר בתוך 90 יום מהיום הקבוע לתשלומו (19 יחידות עבירה) והפרת חובת פיקוח של נושא משרה בתאגיד - עבירה של העסקת בני נוער בלילה (10 יחידות עבירה).

55. מדובר בעבירות על חוקי מגן בסיסיים ביותר (שכר מינימום והעסקת נוער), שנועדו להגן על זכויותיהם הקוגנטיות של עובדים ועל הבטחת רווחתם ובריאותם של בני נוער עובדים. על החשיבות היתרה של חוקים אלה ניתן ללמוד, בין היתר, מגובה הקנסות הכספיים שהמחוקק קבע לצד אותן עבירות.

56. זאת ועוד. במקרה דנן מדובר על ריבוי עבירות ולכן אני סבור כי מתחמי הענישה שהוצעו ע"י המאשימה בתיק זה, סבירים, ראויים והולמים את הערכים החברתיים המוגנים על יד חוקים אלה.

57. בנוגע לחשיבותם של חוקי המגן, נקבע בדב"ע 3-237/97 **עזרא שמואלי ואח' נ' מדינת ישראל נ' רשות השידור** (28.8.01), נפסק כי:

"חוקי המגן קובעים זכויות סוציאליות מינימליות לעובדים. החברה האנושית סבורה שזכויות מינימליות אלו הן כוח חיוני לעובדים שאין לאפשר לוותר עליו. יש להגן על העובדים. זהו הנימוק העיקרי לקוגנטיות של חוקי המגן. נימוק נוסף הוא המודעות של משפט העבודה לעמדת המיקוח החלשה של העובד. גישה זו מצאה לה ביסוס במשך כמה עשרות השנים לקיומו של משפט העבודה בישראל. בית הדין לא סטה מגישה זו במשך תקופה ממושכת וטוב שכך. יש חשיבות לכך שהמערכת המשפטית עמדה על נוקשות זו בתחילת דרכו של משפט העבודה. היה חשוב לבסס עקרונות אלו. כיום ההלכה מבוססת. ההגנה המוחלטת על זכויותיו המינימליות של העובד היא עובדה קיימת".

ובע"ע (ארצי) 248/07 **מדינת ישראל, נציבות השרות המדינה נ' תמיעדרבי**, (25.11.07), שם נפסק, כי:

"זכויות מכח חקיקת המגן הינן בבחינת יסוד מכונן ביחסי עבודה, ויש להקפיד בשמירתן ובהרחבת תחולתן על כלל ציבור העובדים".

58. לאור האמור לעיל, אני מאמץ את מתחמי הענישה שנתבקשו ע"י המאשימה בתיק זה וקובע כי ביחס לתיק **ת"פ 58004-03-19** מתחמי הענישה הם כדלקמן: ביחס לאישום הראשון - 30% ל- 40% מגובה הקנס המקסימלי, וזאת לנוכח חומרת העבירה והפגיעה בערך החברתי המוגן; ביחס לאישומים השני והשלישי - בין 30,000 ₪ ל- 90,000 ₪ וזאת לנוכח חומרת העבירה והפגיעה בערך החברתי המוגן ומספר העובדים שלהם לא שולם שכר מינימום וביחס לאישום הרביעי - בין 30% ל- 40% מגובה הקנס העונשי המקסימאלי וזאת לנוכח חומרת העבירה והערך החברתי שנפגע.

59. הוא הדין לגבי מתחם הענישה שנתבקש ע"י המאשימה ב**ת"פ 50747-11-18**, היינו, 30% ל- 40% מגובה הקנס המקסימאלי, וזאת לנוכח חומרת העבירה והפגיעה בערך החברתי המוגן.

60. בנוסף, בדעתי להיעתר לבקשת המאשימה ולחייב כל אחד מהנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו ב- 2 התיקים למשך 3 שנים ממועד מתן גזר הדין, בגובה הקנס העונשי המרבי הקבוע בחוק במכפלת מחצית ממספר יחידות העבירה, והכל כפי שיפורט בהמשך.

61. באשר לעונש הספציפי שראוי לגזור על הנאשמים, סבורני כי מדובר במקרה חריג וקיצוני מבחינת נסיבותיהם של הנאשמים, המצדיק התייחסות בהתאם, ובמה דברים אמורים?
62. מעבר לעובדה שהנאשמים הודו ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר, אין ספק כי בהתאם לראיות שהוצגו בפניי, עולמם חרב עליהם במישור הזוגי, הבריאותי והכלכלי וכיום מדובר בשני אנשים שמתקיימים מקצבאות בלבד, טרודים בענייני בריאות חמורים שלהם ושל בנם הקטין ועסוקים בשיקום איטי מאוד של שברי חייהם.
63. בהתאם לראיות שהוצגו בפניי, לרבות עדותה של ד"ר תמיר, הנאשם 2 שרוי במצב נפשי מורכב ביותר ומלווה בהליך שיקומי שנעשה בצעדים קטנים ומדודים. בשל מצבו הבריאותי, הוא חווה תקופות שבהן הוא מנותק כליל ממעגל העבודה, והתרשמתי מדבריה של ד"ר תמיר, כי הדרך שעליו לעשות ארוכה, מורכבת וכי כל זעזוע יכול להסיג את ההתקדמות המדודה שהוא עושה לאחור.
64. אני סבור, כי לאור מצבו הכלכלי ולאור מצבו הנפשי, יש לנאשם 2 היכולת לשלם קנס כספי כלשהו. מעבר לכך, בהיעדר ראיה לסתור, אני מקבל את המלצתה המקצועית של ד"ר תמיר, לפיה הטלת קנס כספי עליו, עלולה לחבל בהליך השיקום הנפשי והתעסוקתי שהוא עובר בימים אלה.
65. הוא הדין לגבי הנאשמת 3. מדובר באשה נורמטיבית שעולמה התעסוקתי והכלכלי חרב עליה, וכיום היא מתקיימת מקצבאות מהמוסד לביטוח לאומי ומטופלת, כאם יחידנית, בקטין בעל נכות צמיתה בשיעור גבוה. בנוסף לכך, הנאשמת 3 עצמה מתמודדת עם מצב נפשי מורכב.
66. הטלת קנס כספי, מעבר לעובדה שספק אם ישולם בנסיבות הכלכליות שתוארו ונתמכו בראיות, יוביל לטעמי ברמת ודאות גבוהה לכך שייגרם לנאשמת ולבנה נזק כלכלי, אשר יגדיל מניה וביה את הנטל הכלכלי המוטל על החברה בשל מצבם הקשה ממילא.
67. כאמור בפתח הדברים, מדובר באחד המקרים הקשים בהם נתקל בית הדין מבחינת נסיבות אישיות של נאשמים, בני זוג לשעבר, ולכן, מן הראוי שהעונש המוטל עליהם יהיה בהלימה למצבם מחד גיסא, וישרת בדרך המיטבית את האינטרס הציבורי מאידך גיסא.
68. הדרך לכך עוברת לידי באימוץ המודל שנפסק בבית הדין הארצי בתיק ע"פ 52001-05-14 **טיב טעם רשתות בע"מ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 01.08.16), קרי: חיוב הנאשמים בקנס מותנה במכפלת מחצית ממספר העבירות שבביצוען הם הורשעו על פי הודאתם.
69. מודל זה ישמש הרתעה אפקטיבית בנסיבותיהם האישיות של הנאשמים. עוד ייאמר בהקשר זה, כי העיצום הכספי אינו חזות הכל והוא רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר - הטלת התחייבות על נאשם להימנע מביצוע עבירה בה הורשע. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12.

אחרית דבר

70. לאור כל האמור לעיל, החלטתי שלא להטיל על הנאשמים 2 ו-3 קנס כספי ולהסתפק בחיובם לחתום על התחייבות להימנע מהעבירות בהן הורשעו על פי הודאתם למשך 3 שנים מהיום, כשלצד כל התחייבות קנס מותנה המורכב משיעור הקנס המקסימלי הקבוע בחוק במכפלת מחצית ממספר העבירות, כדלקמן:

כתב האישום בתיק ת"פ 58004-03-19

(א) הפרת חובת הפיקוח של נושא משרה ואי מניעת ביצוע עבירה - (8 יחידות עבירה במכפלת 58,400 ₪) - 467,200 ₪;

(ב) אחריות מנהל לביצוע עבירה שנעברה ע"י התאגיד - (9 יחידות עבירה במכפלת 226,000 ₪) = 2,034,000 ₪;

(ג) הפרת חובת פיקוח של נושא משרה בתאגיד (9 יחידות עבירה במכפלת 75,300 ש"ח) - 677,700 ₪;

(ד) הפרת חובת פיקוח של נושא משרה בתאגיד - (5 יחידות עבירה במכפלת 43,800 ₪) - 219,000 ₪.

כתב האישום בתיק ת"פ 50747-11-18

(א) הפרת חובת פיקוח של נושא משרה - (2 יחידות עבירה במכפלת 29,200 ₪) - 58,400 ₪.

בחלופי המועד ובהיעדר חתימה, אשקול לבטל את העונש שגזרתי על הנאשמים 2 ו-3 ואשוב ואשקול את העונשים הכספיים שנתבקשו ע"י המאשימה, לרבות הטלת עונש מאסר לפי סעיף 74 לחוק העונשין.

71. ביחס לנאשמת 1 - אני מטיל עליה קנס בגובה **20,160 ₪**. הקנס ישולם בתוך 30 יום מהיום.

72. המזכירות תשלח את ההתחייבויות למשרד הסניגוריות עוה"ד איה שריק וסיגל מלמיליאן, אשר תדאגנה להשיב לתיק ביה"ד כשהן חתומות ע"י הנאשמים, וזאת בתוך 30 יום מהיום.

73. ביחס לקנס שהוטל על הנאשמת 1 בתיק ת"פ 50747-11-18, להלן הוראות כלליות:

א. ככל שמועד התשלום חל בשבת או ביום חג, על הנאשמת **1 להקדים** את התשלום על מנת להימנע מקנסות ומריבית פיגורים.

ב. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית הדין.

ג. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות,

אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ניתן היום, כ"ה סיוון תשפ"ב, 24 יוני 2022, בהעדר הצדדים.